

Els seus pares s'exiliaren quan tenia tres anys. Tornà en plena Guerra Civil i combaté. S'exilià a França. Fou internat en un camp. Se'n fugà. Entrà en la resistència. Fou detingut. Se'n sortí, i aleshores protagonitzà l'acció més significativa i arriscada de la seva vida.

Text de Xavier Montanyà.

Floreal Barberà, el perfil del resistent

El compromís li ve de família. Floreal Barberà va néixer en una família de militància anarcosindicalista. Els seus pares eren militants de la CNT. Per causa d'aquest activisme la família Barberà s'hagué d'exiliar a l'estat francès. El joveníssim Floreal era tot just un nen de tres anys. No van tornar a territori de l'estat espanyol fins bastants anys després, i enmig de circumstàncies dramàtiques. Tornaren l'any 1937. En plena Guerra Civil. Floreal, fidel al seu compromís amb la llibertat, no dubtà a integrar-se en l'exèrcit fidel a la legalitat.

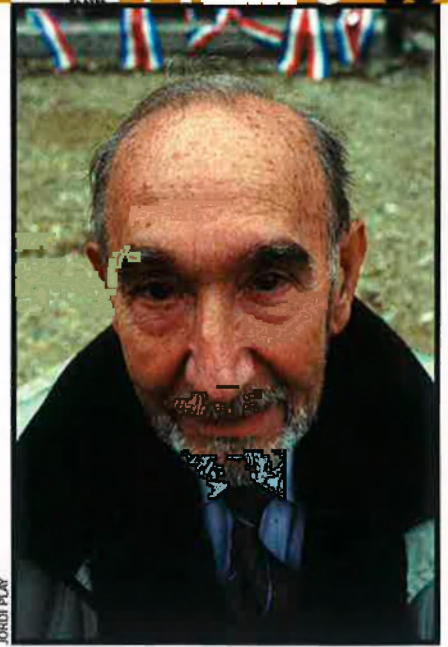
Es va incorporar a la 117a Brigada de la 25a Divisió. Més tard, els últims mesos de la guerra, va servir les armes de la República en l'aviació. La sort de la legalitat democràtica era ja escrita. Les tropes franquistes avançaven imparables. Les tropes lleials es batien en retirada. L'exèrcit rebel assolí victòria rere victòria. Quan l'exèrcit franquista va ocupar Catalunya, Barberà va seguir el camí de tants d'altres republicans. Va ser un més dels prop de mig milió de persones que van creuar la frontera francesa, cap a l'exili. Just exiliat, va ser internat en el

camp d'Argelers, però se'n va escapar tan aviat com va poder.

Una vegada instal·lat a Tolosa, va conèixer Francisco Ponzán i els seus homes. Aviat va participar en algunes missions del grup. No era l'únic compromís del resistent. També col·laborava amb la directora de la Creu Roja de la ciutat, Madame Cassagnavère. Aquesta última responsabilitat el dugué a exercir tasques d'informació i salvament de persones perseguides pels nazis alemanys. El mes de maig del 1943 va ser detingut per la policia del règim col·laboracionista de Vichy, poques setmanes després de la darrera i definitiva caiguda de Ponzán, amb qui va coincidir a la presó de Saint Michel de Tolosa. S'hi passà un mes, fins que el van internar al camp de concentració de Noé, prop de Tolosa, on també estaven els seus pares.

Gràcies a les gestions de la Creu Roja, va poder sortir del camp, legalment, uns mesos més tard.

Poc després protagonitzaria l'acció més significativa i arriscada de la seva vida, la que relata, amb les seves pròpies paraules, en les pàgines següents.

JORDI PLAT